

Forfatter: Aakjær, Jeppe

Titel: KA DREBÆK

Citation: Aakjær, Jeppe: "KA DREBÆK", i Aakjær, Jeppe: *Digte 1885-1908. - 1918*, Gyldendal, 1918-19, s. 99. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur:
<https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-aakjaer01val-shoot-workid71364/facsimile.pdf>
(tilgået 23. april 2024)

Anvendt udgave: Digte 1885-1908. - 1918

Axel sover i Lyngen strakt,
 Sidei sidder er Stund paa Vagt,
 Duggen drysser paa Barnets Kind,
 Suset dysser dem begge ind.
 Han tigger Uld,
 hun tigger Sul,
 snart kan de to tigge Posen fuld.

Heden huser saa mangen Fugl,
 hvorfor da nægte slige Skjul?
 Gav de dog Lyngen god Kulør
 hendes Øjne og hans Humør.
 Han tigged Uld,
 hun tigged Sul,
 snart kan de to tigge Posen fuld.

Længe hviled i Hedens Muld
 Natmandsfolkets det brune Kuld.
 Kors og Stene gi'r ej Besked,
 Lyngen hvisker kun, hvad vi ved:
 Han tigged Uld,
 hun tigged Sul,
 længst skovled Døden dem Posen fuld.

Jahrbørg 1/2 1899.

KA DREBÆK.

KA' Drebbæk lægger sit Lat paa Bleg
 og nynner i søde Drømme;
 hun jævner hver Fold, hun glatter hvert Læg
 med Hænder smygende ømme.
 Men dybt kan en den anden bedrøve.

Ved Rokkehjulet den Vinter randt,
 i eet gled Natten og Dagen,
 imens hun spelted, imens hun spandt
 hint Væv til sit Brudelagen.

7*

Hist ude hvor Stakken ved Gavlen staar,
 og Leddet for Lukket stænger,
 der ligger i Kvældsllys Kjærestens Gaard
 mød fire kalkede Længer.

Didhen gik Længsien saa mangelund,
 naar Lyset stod slukt i Stagen,
 men stærkest dog slig en Pustestund,
 der ofres ens Brudelagen.

— Rød lagde Ka' Drebbæk sit Lat paa Bleg,
 det var ved Sankt Hansdagstide,
 men førend Septembers Maane steg,
 da var hendes Kinder saa hvide.
 Thi dybt kan en den anden bedrøve.

Ka' Drebbæk sidder ved Nadverbord
 paa Bænk blandt Piger og Ka'le.
 Men Mæden nydes foruden Ord,
 thi ingen nænner at tale.

Ka' Drebbæk kjender ej Rist ej Ro,
 med Haanden dækker hun Panden;
 den Mand, hun for Aaringer gav sin Tro,
 har Bryllup i Dag med en anden.

Ud glider Karen i Nattens Blæst,
 de andre staar tavse tilbage;
 saa tungt hun ser mod det skyede Vest
 og rokker i stille Klage.

Thi er der andet at gjøre for den,
 der misted sin eneste Glæde,
 end tavs at synke i Sorgen hen
 og bøje sit Hoved og græde!

Saa bittert hun græd i den kolde Nat,
 at Hjærtet sved ved døts Rødder;
 ved Midnatstide kom Husets Kat
 og strøg saa blidt hendes Fødder.

Men Katten veg, og Natten veg,
kun Sorgen blev ene tilbage,
mens Karen sad støttet mod Stolpens Eg
og rokked i stille Klage.

Da Solen væved sit gyldne Tavl
om Tagenes Møntørv sorte,
sød Karen endnu ved den klinede Gavi,
men da var selv Sorgen borte.

Karen er sluknet i Nattens Slud,
— dens Væde i Haaret hænger.
Men end i Døden stirrer hun ud
mod fire kalkede Længer.
Saa dybt kan en den anden bedrøve.

7/9 1898.

P A A M U N K E B J Æ R G.

GUD Fader gik sig en Morgentur.
Fra Himlen tonede Mikael's Lur.

Engene emmede, Dalene dampede,
Stæderne skinnede, Stemplerne stampede.

„Dans!“ raabte Herren, og Alnaturen
dansede ud efter Mikaelsturen.

Bjørnen, forstaar sig, var tidligst paa Tæerne,
saa fulgte Hejrene, Hopperne, Træerne.

Birken trak Hoserne op over Benene,
dansed saa til, saa det stented med Stenene.

Fyrren, den chevalereske Kanalje,
greb Frøken Bøg om dens fastsnærte Talje.